

norem pro rozhodčí řízení povolán jen k tomu, aby samostatně rozhodl v mezích odhadců prvních dvou rozhodců o otázkách mezi nimi sporných. Nezúčastnili se tedy první dva rozhodci ani tohoto dalšího rozhodčího řízení, ani vydání výroku v tomto dalším řízení, a jejich podpisy by proto nemohly poskytovat záruku, že výrok vrchního rozhodce odpovídá úsudku, jaký si utvořil po přezkoumání výroků prvních dvou rozhodců. Ustanovení odstavce 6. norem pro rozhodčí řízení neodporuje tudíž ustanovením § 592, odst. 2, c. ř. s. a není tu proto důvod neúčinnosti výroku vrchního rozhodce podle § 595 č. 3 c. ř. s. Co se týká důvodu neúčinnosti rozhodčího výroku podle § 595 č. 2 c. ř. s., že totiž nebylo popřáno stranám právní slyšení, nebyla v rozhodnutí č. 13907 Sb. n. s. vyslovena všeobecná zásada, že vrchní rozhodce, jemuž připadá jen úloha přezkumná, jako tomu jest v souzeném případě, musí za všech okolností dáti stranám příležitost, aby se vyjádřily. Vrchní rozhodce musí tak učiniti tenkrát, chce-li strana obhájit rozhodčí stanovisko, které jí bylo příznivé, a jde-li o nový skutkový podklad, k němuž strana nemohla zaujmouti stanovisko před rozhodci, poněvadž tento skutkový podklad byl vytvořen teprve různými výroky obou rozhodců. Posudek inženýra L. by v tom směru neměl významu, poněvadž byl žalobci příznivý. Jinak je tomu však v příčině rozhodčího výroku inženýra K. Žalovaná pojišťovna tvrdila a vedla důkaz svědky o tom, že posudek jí jmenovaného rozsudčího inženýra K. byl žalobci doručen Lvem A. dne 6. října 1933, tedy ještě před rozhodčím řízením prvních dvou rozhodců, konaným až dne 17. října 1933, a tento posudek pojal inženýr K. do svého rozhodčího výroku. Kdyby tomu tak bylo, pak měl žalobce příležitost před rozhodci zaujmouti své stanovisko k tomuto posudku jemu nepříznivému, a vrchní rozhodce by nebyl již povinen popřáti žalobci opětné slyšení, poněvadž by již nešlo o nový skutkový podklad. Ale žalobce to popřel a tvrdil opak, že totiž mu posudek inž. K-a nikdy nebyl ani předložen, ani přečten. Jest proto tuto spornou skutečnost zjistiti, což se nestalo. Bude-li zjištěno, že posudek inž. K-a nebyl žalobci před rozhodčím řízením ze dne 17. října 1933 anebo před vydáním výroku prvních dvou rozhodců znám, šlo by o neúčinnost rozhodčího výroku vrchního rozhodce ze dne 22. prosince 1933. V opačném případě by tu důvod jeho neúčinnosti nebyl. Aby byl popřán stranám právní výslech, k tomu není potřebí formálního ústního jednání, poněvadž se podle § 587, odst. 1, c. ř. s. rozhodci upraví způsob řízení podle volného uvážení, pokud smlouvou není ustanoveno jinak, a jest na nich, aby si zvolili takový způsob zjišťování, který jim nejvíce hová (srv. rozh. č. 6841, 7263, 11350 Sb. n. s.). Poněvadž se vytčený nedostatek onoho zjištění vyskytl již v první stolici, bylo podle § 510, odst. 1, c. ř. s. zrušiti i rozsudek první stolice.

Čís. 16014.

Řízení o zbavení svéprávnosti jest po smrti osoby, již se řízení týká, zastaviti. Bylo-li v řízení pokračováno po smrti uvedené osoby, je řízení to, počínaje dnem smrti, zmatečné. Úmrtím této osoby zaniká plná

moc udělená právnímu zástupci a jeho oprávnění k podání a provedení odporu podle § 38 řádu o zbav. svéprávnosti.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1937, R I 86/37.)

Usnesením okresního soudu ze dne 5. listopadu 1935 byl Josef K. zbaven částečně svéprávnosti pro duševní chorobu a bylo vysloveno, že se účinnost usnesení počíná jeho pravomocí. Josef K. podal včas odpor proti řečenému usnesení a předložil dodatečně plnou moc Dr. Ludvíka J. ze dne 29. ledna 1936, načež za řízení o odporu dne 30. března 1936 zemřel. Krajský soud vyřídil přes to věcně jeho odpor dne 5. června 1936, nevyhověv mu.

Nejvyšší soud z podnětu rekursu zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením, počínaje dnem 30. března 1936, t. j. úmrtím Josefa K. jako zmatečné a řízení o zbavení svéprávnosti Josefa K. k uvedenému dni zastavil.

Důvody:

V řízení o zbavení svéprávnosti má býti zjištěno, zda se některé osobě nedostává způsobilosti k jednání, nebo zda se jí má odníti a má-li jí býti ustanoven zákonný zástupce k hájení jejích zájmů. Jde tu o řízení ochranné podle § 21 obč. zák., ne však o řízení sporné. Smrtí osoby, o kterou v tomto řízení jde, nastává konec její jako subjektu práv a závazků, takže se další řízení o zbavení svéprávnosti stává tímto okamžikem bezpředmětným, neboť odpadá jeho účel, t. j. poskytnutí ochrany dotčené osobě. Úmrtím Josefa K. zanikla také plná moc Dr. Ludvíka J. podle § 9, odst. 1, zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. a § 1022 obč. zák. (srv. rozh. č. 12777 Sb. n. s.) a skončilo tím i samostatné právo téhož zmocněnce k podání a provedení odporu podle § 38 řádu o zbav. svépráv. č. 207/1916 ř. z. Po smrti Josefa K. nemělo proto býti v řízení pokračováno, nýbrž mělo býti zastaveno (srv. Hartmannova Sběrka vzorců k řízení nespornému, poznámka 1, k vzorci č. 114). Usnesení o zbavení svéprávnosti nemohlo tedy nabýti účinnosti. V řízení scházel po 30. březnu 1936 vůbec způsobilý účastník, jest tudíž od řečeného dne zmatečné podle § 41, odst. 2, písm. f) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. a bylo ije proto, počínajíc dnem 30. března 1936, zrušiti. Ježto zastavení řízení nevyslovil soud jednající o odporu, učinil tak nejvyšší soud.

Čís. 16015.

Právní povaha t. ř. výkupní renty, poskytnuté bývalým státem Rakousko-uherským koncesionáři železnice »C. k. priv. severní dráhy císaře Ferdinanda« na základě dohody schválené a uveřejněné zákonem č. 212/1906 ř. z.

Řečená renta jest ekvivalentem toho, co železničnímu koncesionáři ušlo v provozu železničního podniku tím, že nemohl vyžítkovati udělenou koncesi až do skončení koncesní doby, tedy výnosem, nikoli realitám základního jmění koncesionáře.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1937, Rv I 1037/35.)